

Sygn. akt VIII C 1313/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Tomasz Kalsztein

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko W. O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego W. O. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2.599,07 zł. (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku z tym że nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 października 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego W. O. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 1.204,32 zł (jeden tysiąc dwieście cztery złote trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu w części.

Sygn. akt VIII C 1313/17

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu W. O. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.691,57 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzone w sprawie roszczenie wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem w dniu 14 maja 2014 roku. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacił zaciągniętej pożyczki w kwocie 2.000 zł w terminie, na skutek czego zadłużenie to stało się wymagalne z dniem 13 czerwca 2014 roku. Poza w/w kwotą na żądanie pozwu składają się: 140 zł z tytułu opłaty za udzielenie pożyczki, 92,50 zł z tytułu kosztów działań upominawczych oraz 459,07 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie naliczonych od kapitału pożyczki za okres od dnia 14 czerwca 2014 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Powód wskazał, że wierzytelność wobec pozwanego została zbyta przez pierwotnego wierzyciela na rzecz (...) z siedzibą w T., który następnie sprzedał wierzytelność względem pozwanego na rzecz powoda. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)**

W dniu 9 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości.

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Ł.. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6, sprzeciw k. 7v-9, postanowienie k. 10)**

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 13)**

Na rozprawie w dniu 5 października 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawił się pozwany W. O., który wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł zarzut braku udowodnienia wierzytelności, w tym zarzut przedawnienia roszczenia.

(protokół rozprawy k. 53)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. O. w dniu 14 maja 2014 roku zawarła z VIA SMS PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na mocy której, pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2.000 zł. Przyznaną kwotę pozwany zobowiązał się spłacić wraz z opłatą za udzielenie pożyczki w wysokości 140 zł w terminie 30 dni, tj. do dnia 13 czerwca 2014 roku.

W przypadku uchybienia terminowi płatności pożyczkodawca był uprawniony do podjęcia czynności upominawczych i windykacyjnych, których koszt nie mógł przekroczyć 19 zł – do 14 dnia po dniu spłaty lub 92,50 zł – do 45 dnia po dniu spłaty.

Za uchybienie terminowi płatności pożyczkodawca miał prawo naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Przed wypłatą pożyczki pozwany zaakceptował warunki ramowej umowy pożyczki, dokonał również rejestracji na portalu pożyczkodawcy. W ramach rejestracji W. O. dokonał wpłaty kwoty 0,01 zł, potwierdzając tym samym akceptację warunków umowy oraz swoje dane i numer rachunku bankowego.

Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacił pożyczki w terminie, na skutek czego jego zadłużenie stało się wymagalne z dniem 13 czerwca 2014 roku. **(ramowa umowa pożyczki wraz z załącznikiem nr 1 k. 17-20, potwierdzenie wykonania przelewu k. 22, potwierdzenie wypłaty pożyczki k. 23, okoliczności bezsporne)**

W wezwaniu do zapłaty z dnia 30 czerwca 2014 roku pierwotny wierzyciel określił zadłużenie pozwanego na kwotę 2.179,90 zł, z czego kwota 2.000 zł stanowiła niespłacony kapitał. **(wezwanie do zapłaty k. 24, okoliczności bezsporne)**

W dniu 31 sierpnia 2014 roku pierwotny wierzyciel zbył na rzecz (...) przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność. Następnie, na mocy umowy cesji zawartej tego samego dnia, powód (...) Sp. z o.o. w W. nabył od (...) przedmiotową wierzytelność, wynikającą z umowy pożyczki z dnia 14 maja 2014 roku.

W załączniku do umowy przelewu wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało określone na łączną kwotę 2.300,88 zł. **(umowy cesji wierzytelności wraz z załącznikami k. 26-33, okoliczności bezsporne)**

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części i zasługuje na uwzględnienie w zakresie żądanej kwoty 2.599,07 zł, na którą składa się kwota niespłaconych rat kapitałowych, opłata za udzielenie pożyczki oraz skapitalizowane odsetki umowne od zadłużenia przeterminowanego, jednakże bez dodatkowych opłat stanowiących koszty działań upominawczych w łącznej kwocie 92,50 zł.

Na rozprawie w dniu 5 października 2017 roku pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda, a także zarzut przedawnienia roszczenia, które to zarzuty Sąd uznał za bezzasadne.

Zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W niniejszej sprawie strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego o należność wynikającą z tytułu umowy pożyczki ze skutkiem prawnym. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami.

W ocenie Sądu strona powodowa udowodniła swoje roszczenie załączając do akt sprawy umowę ramową pożyczki z harmonogramem, potwierdzenia przelewu oraz umowę przelewu wierzytelności wraz z aneksem i wyciągiem z elektronicznego załącznika. Opisane dowody pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

W ocenie Sądu powód udowodnił również fakt zawarcia przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem przedmiotowej umowy pożyczki, jak również wysokość zadłużenia pożyczkobiorcy. Z przedłożonych do akt sprawy dokumentów wynika, iż W. O. zaakceptował warunki proponowanej mu pożyczki, wcześniej rejestrując się na portalu pożyczkodawcy i pozytywnie weryfikując swoje dane oraz numer rachunku bankowego, dokumenty te pozwalają ponadto na przyjęcie, iż pożyczka w wysokości 2.000 zł została przelana na rachunek bankowy pozwanego. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy i nie spłacił zaciągniętego zobowiązania w określonym umową pożyczki terminie wraz z odsetkami karnymi.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia

w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność

niewątpliwie prowadził. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.), przerywa się natomiast m.in. przez każdą czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia (tj. wytoczenie powództwa) (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Z uwagi na to, że przedmiotowe roszczenie stało się wymagalne w dniu 13 czerwca 2014 roku, a pozew został wniesiony do sądu w dniu 24 października 2016 roku, stwierdzić należy, że bieg terminu przedawnienia roszczenia został przerwany, zatem roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Skoro zatem pozwany zaciągnął pożyczkę i zobowiązał się do jej spłaty wraz z odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności, które to uchybienie miało miejsce w omawianej sprawie, powód miał prawo żądać od pozwanego zapłaty kwoty 2.599,07 zł, na którą składają się: niespłacony kapitał – 2.000 zł, opłata za udzielenie pożyczki – 140 zł oraz odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego – 459,07 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.599,07 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych, od dnia 24 października 2016 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie).

Sąd nie znalazł natomiast podstawy do obciążenia pozwanego kosztami działań określonych w umowie pożyczki jako upominawczo-windykacyjne. Nawiązując do treści ramowej umowy pożyczki z dnia 14 maja 2014 roku, należy wskazać, że w § 6.5 określono uprawnienie strony powodowej do obciążenia pożyczkobiorcy w przypadku opóźnienia w terminowej spłacie zadłużenia kosztami działań upominawczo-windykacyjnych. Zastrzeżone przez stronę powodową koszty obejmowały koszty upomnień w formie: sms (2 zł), e-mail (1,50 zł), telefonicznych (6 zł) oraz monitów (25 zł).

Zdaniem Sądu, koszty te nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Są to koszty nadmierne, a wręcz nawet rażąco wygórowane, nie mają żadnego racjonalnego uzasadnienia i ekonomicznego powiązania z faktycznie poniesionymi wydatkami. Pierwotny wierzyciel narzucił pozwanemu zawyżony taryfikator opłat, kierując się wyłącznie własnym partykularnym interesem. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy. Samo bowiem skierowanie do pożyczkobiorcy monitu i wezwań do zapłaty stanowi przejaw działań windykacyjnych, a więc takich, które zmierzają do wyegzekwowania od dłużnika należnego wierzycielowi świadczenia. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przerzucania na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek. Koszty takowe są bowiem związane z normalnym ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych

i powinny być wliczone przez przedsiębiorcę w koszty bieżącej działalności (każdy pożyczkodawca będący przedsiębiorcą musi się liczyć z tym, że będzie musiał podejmować działania mające na celu odzyskanie udzielonej pożyczki).

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, na podstawie art. 100 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione w części. Powód żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 2.691,57 zł, a zasadzono kwotę 2.599,07 zł (powód wygrał zatem proces w przybliżeniu w 97%).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.